

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

6. 11. 2021
Počet listů: 13/Sv
Přílohy: č. 1 až č. 3
/1-23

K čj: 8 A 119/2018-204 Městského soudu v Praze

e-mail: podatelna@nssoud.cz

Žalobce (v textu též stěžovatel, nebo poškozený)

HABEAS CORPUS se sídlem Ocelkova 643/20
(dříve Jamská 355/16) 198 00 Praha 9
IČO: 701 08102, jednající Ing. Jiřím Plickou
předsedou spolku

adresa pro doručování pošty v ČR:

HABEAS CORPUS,

P.O.Box č. 21

198 21, Praha 98

e-mail: info@voxpopuli.sk

**zast. pro řízení o kasační stížnosti
a před NSS ČR**

JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem,

AK se sídlem Prague Anděl Business Centre s.r.o.,

Praha 5, Nádražní 344/23, PSČ 150 00

e-mail: petr.folprecht@volny.cz

(dále v textu též jen „HABEAS CORPUS“
nebo „HC“).

Věc: Žaloba na nečinnost a na ochranu před nezákonným zásahem orgánu státní moci a správního orgánu
(dle § 4 a dle § 82 a násl. s.ř.s.) a na ochranu před diskriminací a nerovným zacházením (dle čl. 2, odst. 3 písm. a), písm. b) Mezinárodního Paktu o občanských a politických právech, č. 120/1976 Sb., zkr. „Pakt“), **pro porušení** čl. 14, čl. 18, čl. 19, čl. 25, čl. 26 Paktu a dle čl. 13 EULP, č. 209/1992 Sb., **pro porušení** čl. 6, odst. 1, čl. 14, čl. 9, čl. 17 EULP, **pro porušení** čl. 10, čl. 11, čl. 20, čl. 21, čl. 35, čl. 41, čl. 42, Listiny základních práv EU, zkr. LZP EU, Ú.v. C 303, 14. 12. 2007, s. 1-16 a **pro porušení** čl. 9, odst. 2, odst. 3 Ústavy ČR a **pro porušení** čl. 4, a čl. 15, čl. 16 a čl. 36, odst. 1, odst. 2 LPS ČR, vedená pod čj: 8 A 119/2018 Městského soudu v Praze

- I. **Řízení po zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2019 čj: 8 A 119/2018-56 z podnětu kasační stížnosti žalobce ze dne 3. 5. 2019 rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj: 8 As 144/2019-113 ze dne 8. 11. 2019**
- II. **Kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze čj: 8 A 119/2018-204 ze dne 15. 9. 2021, dor. dne 25. 10. 2021, z důvodů dle ust. § 103, odst. 1, písm. a), písm. b), písm.c), písm. d) Zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s.ř.s.) a dle čl. 13 EULP (č. 209/1992 Sb.), pro porušení základních lidských práv a svobod žalobce v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a napadeným rozhodnutím samotným.**

I.
Napadené rozhodnutí, lhůta, zastoupení

1. Touto kasační stížností a postupem dle ust. čl. 13 EULP (č. 209/1992 Sb.) je napaden včas ve lhůtě **rozsudek Městského soudu v Praze čj: 8 A 119/2018-204 ze dne 15. 9. 2021**, dor. dne 25. 10. 2021, kterým Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce „HABEAS CORPUS“, IČO: 70108102
se sídlem Ocelkova 643 20
198 00 Praha

proti
žalované Kancelář Senátu Parlamentu České republiky
se sídlem Valdštejnské náměstí 17/4, 118 01 Praha 1

o žalobě proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá**
- II. Žádná ze stran nemá právo na náhradu nákladů řízení

Důkaz viz: Příloha č. 1: Napadený rozsudek Městského soudu v Praze čj: 8 A 119/2018-204 ze dne 15. 9. 2021, dor. dne 25. 10. 2021 (9 listů) **Příloha 1/1-9**

2. **Napadený rozsudek Městského soudu v Praze čj: 8 A 119/2018-204 ze dne 15. 9. 2021, který byl žalobci doručen dne 25. 10. 2021 je napaden touto kasační stížností včas ve lhůtě a v celém rozsahu.**
3. **Žalobce (stěžovatel) je řádně zastoupen advokátem (§ 105, odst. 2 s.ř.s.)**

Důkaz viz: Příloha č. 2: plná moc žalobce udělená advokátovi pro řízení o kasační stížnosti (1 list), **Příloha 2/10**

4. **Ve věci nebyly zohledněny a vypořádány námitky žalobce z podání žalobce ze dne 13. 9. 2021, které bylo Městskému soudu v Praze doručeno včas ve lhůtě e-mailem čas 14. 9. 2021, 12:12 a následně v originále spolu s přílohami krátkou cestou Městskému soudu v Praze, a to 15. 9. 2021, čas 8:15, s upozorněním ihned dodat příslušnému senátu, což bylo učiněno. Dotyčné podání analyzuje a shrnuje celý případ po realizovaném nahlížení do spisu.**

Důkaz viz: Příloha 3: Podání žalobce ze dne 13. 9. 2021 včetně dokladu o jeho doručení Městskému soudu v Praze (13 listů), **Příloha 3/11-23**

Bliže viz: soudní spis čj: 8 A 119/2018-Městského soudu v Praze

II.
Důvody Kasační stížnosti, stížnostní body

5. Důvody kasační stížnosti (stížnostní body) proti rozsudku Městského soudu v Praze čj: 8A 119/2018-204 ze dne 15. 9. 2021 jsou podřaditelné pod ustanovení § 103, odst. 1, písm. a) písm. b), písm.c) písm.d) Zák. č. 150/2002 Sb., v platném znění, soudní řád správní, zkr. „s.ř.s.“ (dále jen s.ř.s.), a to:

§103

Důvody kasační stížnosti

(1) Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené

a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,

b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost,

c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce,

d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé,

6. **Konkrétně v našem případě jsou pod důvody ust. § 103, odst. 1, písm. a) písm.b) písm.c), písm.d) s.ř.s. podřaditelné níže uvedené a namítané důvody (stížnostní body) této kasační stížnosti, a to:**

- 6.1. Nebylo vůbec soudem rozhodnuto o návrhu na vyslovení nezákonnosti aktů vydaných žalovaným, přičemž žalobce jasně uvedl, že na vyslovení nezákonnosti aktů vydaných žalovaným, označených v žalobě ze dne 22. 7. 2018, čl 1-11, 13-31 soudního spisu žalobce trvá, což Městský soud v Praze akceptoval, provedl příslušné důkazy, ale o navrhované nezákonnosti aktů vůbec nerozhodl, ačkoli ústně žalovanému nezákonnost vytkl.**

Důkaz viz: Příloha 1/1-9, str. 3, str. 4, body 12., 14. a násl.

: Příloha 3/11-23

: soudní spis

: zvukový záznam z 15. 9. 2021

K tomu blíže viz kupříkladu:

SBÍRKA ROZHODNUTÍ NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU

ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM: OCHRANA PŘED NEZÁKONNÝM ZÁSAHEM

VYDÁNÍ 3/2018

k § 85 soudního řádu správního ve znění zákona č. 303/2011 Sb.

k § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu

I. Podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo

nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. Subjektivní lhůta pro podání žaloby běží od okamžiku, kdy se do sféry žalobce dostanou takové informace, na jejichž základě mohl seznat, v čem jednání veřejné správy, jež má být nezákonným zásahem, spočívá a že je zaměřeno proti němu.

II. Stížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat. Případné podání takové stížnosti nemá vliv na běh subjektivní lhůty pro podání žaloby.

(Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 1 Afs 58/2017-42)

Prejudikatura: č. 1764/2009 Sb. NSS, č. 2339/2011 Sb. NSS, č. 2386/2011 Sb. NSS a č. 2956/2014 Sb. NSS; náleží Ústavního soudu č. 30/1998 Sb.

Dotyčné pochybení soudu způsobuje jednak nezákonnost napadeného rozhodnutí a dále navíc vzbuzuje u státní správy, ale i veřejnosti, včetně žalovaného, pocit, že žalování mohou vše a na občany se kašle.

Důkaz viz: Příloha 3/11-23

: stanovisko Plaček Vladimír, MUDr. Mgr., MBA ze dne 12. 4. 2018, čas 21:14, cituji: „...*nevnímám potřebu informovat nějaké zvláštní občanské sdružení s ještě zvláštějšími otázkami...*“ konec citátu (viz čl 174 a násl. soudního spisu)

Postup Městského soudu v Praze je v rozporu s judikaturou vyšší právní síly, kupř:

„... III. **ÚS 61/94, ÚS sv. 3, náleží č. 10**

Účastníci soudního řízení musí mít nejen možnost vyjádřit se k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny), ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládají za potřebné. Tomuto procesnímu právu účastníků odpovídá povinnost soudu o těchto návrzích rozhodnout. **Pokud jim nevyhoví, musí vysvětlit ve svém rozhodnutí, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. je pro základ svých skutkových zjištění nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o.s.ř.). Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícím v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny.**

Takzvané opomenuté důkazy proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale též jeho protiústavnost. Je ovšem třeba zvláště zdůraznit, že ze zmíněných zásad nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník navrhl.

soudní řízení- práva účastníků soudního řízení – rozsah práv ...“ konec citátu, a jednal též **v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR k prokazování rozhodných skutečností, viz kupř. RZS NS ČR ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. 21 Cdo 870/2002 a k prokazování podstatných skutečností, viz kupříkladu RZS NS ČR ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 510/2003.**

Postup Městského soudu v Praze je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu ČR, kupř.:

Ke spravedlnosti:

Je totiž třeba konstatovat, že při svém posuzování ve věci by měl rozhodovat soud **za vědomí opakovaně vyjádřených závěrů Ústavního soudu ČR (např. náleží Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 50/03 či Pl. ÚS 8/06), kdy podle těchto rozhodnutí nelze tolerovat obecným soudům přepjatě formalistický postup v řízení za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zjevné nespravedlnosti.** Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku Povinnost soudů nalézt právo totiž neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad. **Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není**

možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézt i právní principy uznávané demokratickými právními státy.

Soudy totiž musí přednostně vykládat předmětná ustanovení, jak ostatně dovozují popsána rozhodnutí Ústavního soudu ČR v souladu s účelem zákona, jeho systematickou souvislostí a dalšími principy. Je třeba zároveň připomenout, že se očekává, že soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je nezbytné vždy vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické, ale jak již **několikrát uvedl Ústavní soud ČR (např. jeho nálezy sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010), nevyvazuje toto však obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.** V rovině jednoduchého práva je nutné za účelem dodržení shora uvedených principů posuzovat individuální okolnosti daného případu též prizmatem kogentního ust. § 2 a násl. o.z.,k které je v rovině jednoduchého – podústavního – práva, odrazem shora vymezeného ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení z hlediska vyvážené ochrany základních práv dotčených osob.

K tomu též viz názor Ústavního soudu ČR, nálezy ÚS ČR ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. III ÚS 772/13 (jakákoli námitka, jejíž podstatou je porušení základních práv a svobod rozhodnutím nebo postupem odvolacího soudu, je dovolacím důvodem dle § 241 a odst. 1 o.s.ř.).

1. Poznámka:

Nutno upozornit na skutečnost, která rezonuje na mezinárodní scéně, a to, že český právní řád trpí strukturálními a systémovými závadami, které vynikají obzvláště v kontextu ratifikace Lisabonské smlouvy ze dne 3. 11. 2009, včetně Prohlášení č. 17 (Prohlášení o přednosti práva), skrze něhož byla Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod inkorporována jako celek (zkr. EULP) – tedy včetně rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, do primárního práva EU.

Ode dne 3. 11. 2009 je nutno jí aplikovat jakožto „obecné zásady práva Unie“ čl. 6, odst. 3 Smlouvy o EU).

Důsledkem výše uvedeného je neaplikovatelnost českého právního řádu, pokud je v rozporu s primárním právem EU (v tomto případě s obecnými zásadami práva Unie).

Touto optikou je nutno i hledět na výklad pojmu „nezávislý a nestranný soud“ definovaný v čl. 6, odst. 1 EULP (k tomu též čl. 81, čl. 82, čl. 95, čl. 96 Ústavy ČR, čl. 36, čl. 37 LPS ČR), ale též na rozhodování ve sporech před jinými orgány, než soudy, pokud se jedná o řízení, jehož výsledek je rozhodující pro občanská práva a závazky.

Blíže viz kupříkladu: Syllová, Pítrová, Paldusová a kol. Lisabonská smlouva, komentář, C.H.Beck,

2010, ISBN 978-80-7400-339-4, str. 39-53 (čl. 6) str. 1137 (Prohlášení o přednosti práva), str. 1145 (Prohlášení ČR k Listině základních práv EU), str. 1149 a násl. (Úvodní komentář k Listině základních práv EU).

Zásadu řádného řízení je třeba dodržet v každém správním řízení, včetně řízení ve věcech soutěžních (C-48, 66/90 PTT Nederland). Výjimky jsou přípustné pouze ze závažných důvodů, zejména při nebezpečí z prodlení. V řízení před Soudem má důkazní břemeno ohledně existence řádného řízení před ním vždy orgán Společenství, který je povinen dokázat, že takové slyšení se skutečně konalo. Ani vysoký stupeň pravděpodobnosti nepostačuje (49/88 al Jubail)

Judikatura však připustila určité výjimky z této zásady, např. je-li nebezpečí z prodlení při provádění určitého správního opatření. Určitě nepravidelnosti, přezkoumávané ve správním řízení však může do jisté míry odstranit sám Soud.

Za součást řádného slyšení se považuje i oprávnění účastníka řízení (strany) nahlížet do spisů ve správním řízení, i když takového oprávnění nemusí být výslovně pozitivně v evropském právu zakotveno (C-170/89 BEUC).

2. Poznámka

Ústavní princip právního státu předpokládá, že stát se vůči občanům chová v souladu s povinnostmi, které sám sobě stanovil, přičemž občan má na základě principu právní jistoty právo se spolehnout na věrohodnost státu při plnění jeho závazků (I ÚS 353/2000, ÚS sv. 24, nálezn. č. 193). Výkon státní moci nemůže ignorovat požadavek, pro právní stát samozřejmý, tj. že nalézání práva má směřovat k řešení spravedlivému (IV ÚS 267/02 sv. 28, nálezn. čl. 150).

Závěr k bodu 6.1.: Došlo tak k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

6.2. Kancelář Senátu nemá legitimitu rozhodovat za ČR-Parlament ČR, Senát. Soud jednal s orgánem, který nebyl na straně žalované pasivně legitimován. Žaloba jasně označuje vždy žalovaného jako ČR-Parlament ČR, Senát.

Soud nevysvětlil změnu na straně žalované a odchýlení se od žaloby, a to i přes námitku žalobce z podání žalobce ze dne 13. 9. 2021 (Příloha 3/11-23), kde žalobce jasně uvedl a doložil, cituji: „

5. *Žalobce namítá nedostatek zákonné a věcné kompetence Kanceláře Senátu Parlamentu ČR, která za žalovaného po celé řízení jedná, neboť žalovaná žádost o poskytnutí informace směřuje k otázkám, které nejsou vyjmenovány v ust. § 146 Zák. č. 107/1999 Sb. o jednacím řádu Senátu, ani v ust. § 5 Zák. č. 59/1996 Sb., o sídle Parlamentu České republiky a Kancelář Senátu Parlamentu nemá kompetenci jednat za Senát Parlamentu ČR, ani za jednotlivé senátory.*

K tomu blíže viz čl. 2, odst. 3 Ústavy ČR.

Pokud kompetenci v tomto jednání a řízení Kancelář Senátu Parlamentu ČR odvozuje od nějakého podzákonného předpisu, potom nutno doložit na základě konkrétně kterého, aby bylo možno posoudit jeho soulad s ust. čl. 2, odst. 3 Ústavy ČR.

Tento nedostatek je též zjevný i z korespondence senátora Vladimíra Plačka s Kanceláří Senátu z dubna 2018, čl 176 (rub), 177 spisu.

6. *Pokud by byla doložena a prokázána zákonná a věcná kompetence Kanceláře Senátu v tomto řízení, potom žalobce namítá porušení ust. § 63 a násl. Zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě a ust. § 2 a násl. Vyhlášky č. 259/2012 Sb., neboť Kancelář Senátu je dle ust. § 5, odst. 1 Zák. č. 59/1996 Sb. rozpočtovou organizací a měla by mít povinnost vykonávat spisovou službu dle ust. § 63 Zák. č. 499/2004 Sb. s náležitostmi v Zák. č. 499/2004 Sb. uvedenými, popř. s náležitostmi uvedenými v ust. Zák. č. 222/2016 Sb. o Sbírce zákonů a mezinárodních smluv a o tvorbě právních předpisů vyhlášených ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv (zákon o Sbírce zákonů a mezinárodních smluv), popř. dle Zákona č. 500/2004 Sb., Správní řád.*

Jde o to, že připojená složka čj: 9 A 119/2018 Městského soudu v Praze, přílohová obálka – modré desky, označeno jako „HABEAS CORPUS – senátorka Dernerová, Plaček, „správní spis“ je v naprostém chaosu. Označení „správní spis“ neodpovídá realitě.

Chybí spisový přehled, stránky jsou nečíslované, dokumentace bez ladu a skladu zjevně nekompletní a vedená nepřezkoumatelným způsobem.

V návaznosti na bod 5. této žaloby nutno vyjasnit dle jakého procesního režimu je dotýčný „správní spis“ veden a na základě tohoto zjištění přijmout příslušná opatření. Akty a rozhodnutí učiněná na základě takto vedeného „správního spisu“ jsou nepřezkoumatelná, a tudíž nezákonná.

Koneckonců v době Pandemie Koronaviru správní soudy zrušily již celou řadu rozhodnutí státních orgánů v ČR pro nepřezkoumatelnost a nedostatek důvodů.

7. **Ještě pro pořádek žalobce považuje za potřebné vyjádřit se k podání žalovaného ze dne 23. 10. 2018, čl. spisu 42, 43.**

Zákon č. 106/1999 Sb. jasně říká, jak postupovat, jeho ustanovení jsou kogentní.

Žalobce daný postup ze zákona č. 106/1999 Sb. jasně a přesně použil a vyčerpал.

Senát Parlamentu ČR požadované informace v dostatečné míře a vypovídací kvalitě nedodal a **reagoval nezákonnými akty (nezákonným postupem).**

Koneckonců žalovaný mohl požadované informace dodat i v rámci vyjádření k žalobě formou a postupem dle § 62 s.ř.s., což neudělal.

Žalovaný je v pozici povinného subjektu poskytnout informace. Tyto adekvátně a dostatečně neposkytl, ačkoli je žalovaný povinen vyžádanými informacemi disponovat v souladu s čl. 9 Ústavy ČR a je úplně nerozhodné, kdo z orgánů žalovaného by informace poskytl, a to zákonným a řádným způsobem.

Poznámka: Ústavní princip právního státu předpokládá, že stát se vůči občanům chová v souladu s povinnostmi, které sám sobě stanovil, přičemž občan má na základě principu právní jistoty právo se spolehnout na věrohodnost státu při plnění jeho závazků (I ÚS 353/2000, ÚS sv. 24, náleží č. 193). Výkon státní moci nemůže ignorovat požadavek, pro právní stát samozřejmý, tj. že nalézání práva má směřovat k řešení spravedlivému (IV ÚS 267/02 sv. 28, náleží čl. 150).

Vzhledem k tomu, že šlo o včas namítanou rozhodnou skutečnost a k jejímu prokazování byly i včas navrženy důkazy, ale obecné soudy nikterak nereagovaly, došlo k ignorování i rozhodovací praxe NS ČR k prokazování rozhodných skutečností, tj. o vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné právní posouzení a rozhodnutí ve věci.

Podstata věci je zřejmě ve skutečnosti, že žalovaný vyžádané informace prostě nemá, ačkoli by je mít měl (je povinen je mít, kupř. včetně chybějících či vadných podkladů k důvodové zprávě změny zákona) a jimi disponovat a při své obhajobě se pouze vymlouvá a kličkuje, aby se nemusel přiznat k legislativnímu excesu (podvodu) spočívajícím ve skutečnosti, že jeho senátoři „vyrábí“ návrhy zákonů bez adekvátní podkladové dokumentace, bez řádného připomínkového řízení a navíc v rozporu s Ústavou ČR a mezinárodními závazky.

Žalovaný případ není zdaleka ojedinělý.

Občan jedná v dobré víře ve správnost aktů moci zákonodárné, výkonné a soudní a postup žalovaného vůči žalobci nemá v dané věci v civilizovaných zemích místo.

8. Co se týče stanoviska Kanceláře Senátu ze dne 1. 12. 2020, čl. 174, 175 spisu, vedle již shora uvedených námitek je nutno upozornit na zásadní nedostatky ve vedení spisové služby u žalovaného. **Navíc Kancelář Senátu přiznává svou zákonnou a věcnou nekompetentnost, když uvádí, citují: „ ... Žalovaná je pouze servisní organizací Senátu Parlamentu ČR, jeho orgánů, funkcionářů a senátorů. Nemůže předvídat, ovlivňovat a kontrolovat aktivity jednotlivých senátorů či vymáhat jejich osobní názory, postoj a odůvodnění jejich rozhodování a hlasování. Výkon mandátu senátora je osobní a nezávislý. V tomto směru je splnění informační povinnosti ze strany povinného subjektu v každé takové věci odvislé od míry součinnosti dotčeného senátora. V daném případě povinný subjekt dne 13. 4. 2018 zaslal dotazy žalobce jmenovaným senátorům k vyjádření a následně žalobci poskytl všechny jemu známé a dostupné informace...“ konec citátu**

Důkaz viz: stanovisko Kanceláře Senátu ze dne 1. 12. 2020, čl. 174-175 spisu“ konec citátu

Důkaz viz: Příloha 3/11-23

: soudní spis

Závěr k bodu 6.2.: V přílohovém spise správním, který je přiložen ke spisu soudnímu, je chaos, neboť tento správní spis je veden zcela v rozporu se zákonem a prováděcí vyhláškou.

Významná námitka žalobce zůstala bez odezvy a soud ji nikterak nevyřadil.

Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

6.3. Výrok soudu v napadeném rozsudku je věcně a právně nesprávný

Soud vůbec nepostřehl, že žalovaný odpovídal (byť zjevně nekompetentním orgánem, viz námitka 6.2. této kasační stížnosti) zcela nedostatečným způsobem na jasné a konkrétní otázky žalobce, kde měl za povinnost vyžádané podklady mít k dispozici.

Soud opět tedy nevyhodnotil a nevypořádal podstatné námítky z podání žalobce ze dne 13. 9. 2021 (Příloha 3/11-23), kde žalobce k této problematice uvedl (při ÚJ soudu dne 15. 9. 2021 přednesl), cituji: „.....

1. Vážený soude,

žalobce si po prostudování soudního spisu a přílohového spisu žalovaného, jenž je veden pod čj: 4220/2018/S, dovoluje zrekapitulovat rozhodné skutečnosti případu a zároveň prohloubit odpovědi na usnesení Městského soudu ve věci ze dne 22. 5. 2020 a ze dne 21. 7. 2020.

2. **Předmětem sporu je právo na informace, jako základní lidské právo (čl. 17 LPS ČR), a toto právo bylo od samého počátku vadným postupem žalovaného a následně soudem žalobci upíráno. Bez věrohodných informací o tom, co zvolení představitelé dělají nelze účinně vykonávat volební právo a nelze kontrolovat správnost a zákonnost legislativního procesu, neboť zákony vzešlé z legislativního procesu ukládají občanům a organizacím povinnosti, které jsou povinni dodržovat, což se žalobce bezprostředně týká.**

Blíže viz: Sládeček, Mikule, Syllová: Ústava České republiky, komentář, C.H. BECK, 2007, ISBN 978-80-7179-869-9, str. 67-75 (komentář k čl. 9), str. 75-84 (komentář k čl. 10)

Též viz: Steven Levitsky, Daniel Ziblatt: Jak umírá demokracie, PROSTOR 2018. ISBN 978-80-7260-394-7, str. 282-283

Nač chodit k volbám volit, když si potom činnost svých volených zástupců nedokáže a nemůže volič ohlídat a kontrolovat?

Volení zástupci a jejich aparát se v dané věci od samého počátku jen vymlouvají nezákonným způsobem a pomocí nezákonných aktů (Akt 1, Akt 2) s cílem jen mlžit a neodkrýt své skutečné záměry, komu slouží.

Žalovanému v dané věci uniká skutečnost, že státní moc je koncipována jako služba občanům a nikoli, že občané slouží státní moci.

K tomu blíže též viz:

- *Flegl, Ústavní a mezinárodní ochrana lidských práv, C.H.BECK, Praha 1997, ISBN: 80-7179-125-3*
- *Sládeček, Mikule, Syllová: Ústava České republiky, komentář, C.H.BECK, 2007, ISBN 978-80-7179-869-9, st. 1-14 (komentář k čl. 2)*

Též nelze nevidět, že podle nálezu Pl. ÚS 43/93, vyhl. pod č. 91/1994 Sb. v Ústavním státě suverénní lid chrání sebe a primát svých občanských práv také proti eventuálnímu zneužití moci, a tím i před vlastním státem a před vlastními delegáty.

...“ konec citátu

a dále cituji:

„... Poskytnutím informací dle zákona č. 106/99 Sb. se totiž rozumí jednak poskytnutí informací v gesci povinného subjektu, který má či je povinen informace mít, včetně poskytnutí informací úplných a pravdivých, což se ale v našem konkrétním případě nestalo, neboť žalovaný Senát Parlamentu ČR k žádosti žalobce HABEAS CORPUS a následně k stížnosti žalobce podané včas dle zákona č. 106/1999 Sb., jednak z části informace vůbec neposkytl (ačkoli je poskytnout měl, neboť byly v jeho gesci), zčásti informace zamlčel a zčásti poskytl informace nepravdivé...“ konec citátu

a dále cituji:

„ ...

Žaloba ze dne 22. 7. 2018 ve znění dodatků podstatným způsobem přesahuje vlastní zájmy žalobce a to jak po stránce výkonu kontroly občanů nad činností zástupců moci zákonodárné a výkonné, tak po

stránce odborné ve smyslu zachování tradičních způsobů prevence a léčby pro generace našich dětí a vnuků do budoucna. Blíže je tato pasáž rozvedena v bodu 10. tohoto podání.

Dále k tomu důkaz viz kupříkladu:

Příloha 2: Status praesens Tradiční čínské medicíny (TCM)

Příloha 3: Křížová, E., Bendová, L.: Jak vidí léčbu Tradiční čínskou medicínou její uživatelé, CESMEZ, Centrum pro sociologii medicíny a zdravotnictví, z.s., ve spolupráci s Komorou TČM, Praha, 2018

Příloha 4: Bendová, L., 1. Škola TCM, Křížova, E., CESMEZ, 2018, Jak vyhodnocují čeští pacienti tradiční čínskou medicínu?

K veřejnému zájmu a hlavním skutkovým okolnostem případu žalobce mimo již navržené navrhuje vyslechnout svědka, a to:

pí. Helena Wojdylová, Mezilesí 2077, 193 00 Praha – Horní Počernice, absolventka celého studia TČM na Státní univerzitě TUTCM v Tianjinu, Čína (vystudováno v integraci se západní medicínou)

Vše s výhradou důkazů dalších

Závěr

Žaloba ve znění dodatků je podána důvodně.

My, jako uživatelé T&CM (tradiční a komplementární medicíny) chceme návrat profesí, které byly podvodným návrhem senátorů Dernerové a Plačka vymazány. Nebo jinak nebudeme mít tyto odborníky odpovídající vymazané profesi **v klasifikaci povolání**, zavřeme si do budoucna dveře k přírodním alternativním způsobům léčby, které tu byly od nepaměti a odsoudíme se k doživotnímu „zobání“ a „očkování“ chemií, což nechceme.

My, občané ČR, kteří v souladu se svým světonázorem, vírou, výkonem práv svobodného rozhodování o svém zdraví a životě obecně, chceme a požadujeme nemít uzavřenou možnost využívat jedno z nejlepších a nejuniverzálnějších kulturních dědictví lidstva - čínskou medicínu.

Tradiční čínská medicína (TČM) má písemnou historii, která začíná před více než dvěma tisíci lety, skutečná historie je však nejméně dvakrát tak dlouhá. Ve svém geografickém regionu byla schopná účinně řešit nejrůznější nemoci lidí po tisíciletí. Vývoj TČM se však v minulosti nezastavil. Nejde o historizující obor, ale stále se rozvíjející a zdokonalující systém, který plně respektuje nároky, **jež věda klade na empirické obory.**

Nárůst počtu lidí vyhledávajících služby TČM, přestože nejsou primárně hrazeny z veřejného zdravotního pojištění, je významným společenským fenoménem, který bychom měli zkoumat, a nikoli proti němu bez hlubší analýzy bojovat. Mnoho lidí s aktivním přístupem ke svému zdraví vítá nejen celostní přístup TČM integrující tělesné, mentální i emoční funkce lidského organismu, ale též oceňuje její významný preventivní potenciál pro předcházení nemocem.

Týká se to totiž nejen naší země, ale **jde o globální trend, který reflektuje i WHO.** Ta v roce 2014 vydala 78 stránkový dokument, který je významný pro všechny alternativní a doplňkové medicíny. Uvádí v něm stanovenou strategii jejich rozvoje, upozorňuje na rostoucí poptávku po T&CM (tradiční a komplementární medicíně) na celém světě a **vybízí vlády členských států k jednání a postupnému začleňování T&CM do zdravotnictví. Kroky jsou konkrétně specifikovány a měly by spočívat především v zajištění kvalitního vzdělání pro profesionály ve svém oboru a v racionální regulaci, která by zajistila bezpečnou praxi.** T&CM se účinně používají ve vojscích NATO.

ČR koná přesně opačně a ještě podvodně, neposkytnutím požadovaných informací brání jednak účinné kontrole občanů nad činností zástupců moci zákonodárné a výkonné a dále zamezuje zachování tradičních způsobů prevence a léčby nejen pro současnost, ale i pro další lidské generace.

WHO nabádá vlády členských států, aby učinily konkrétní kroky k začlenění těchto metod do svých systémů, zajištění kvalitního vzdělání v daných oborech a praxi bezpečnou pro pacienty. Existuje řada studií, které prokazují velké finanční úspory ve zdravotnictví při podpoře CAM. Tradiční čínská medicína je pro WHO také pilotním projektem pro začlenění diagnóz tradičních medicín do mezinárodní klasifikace chorob. Je připravován Seznam - International Classification of Diseases (ICD-11), což je oficiální seznam uznávaných nemocí. Na základě systémů Japonska, Jižní Koreje a Číny byl vytvořen seznam patologických obrazů TČM, které dostaly svůj kód podobně jako zánětlivá, nádorová či jiná onemocnění, jak je chápe západní medicína. Probíhá složitý proces normalizace v rámci systému ISO WHO.

Výmazem terapeutických profesí ze zákona se tak zvyšují bohužel i rizika praktikování- využívání TČM (užití bylin,...), nedostatečně v ČR vyškolenými a uznávanými terapeuty-léčiteli či uživateli, nemožnost analýzy rizik (risk-benefit analýza) na úrovni státu a rezignace na vyškolení vlastních odborníků, kteří budou umět pracovat plně s novým číselníkem WHO (ICD-11).

Toto podání nelze vykládat jako nepřipustné rozšiřování žaloby, ale naopak jako důvodné prohloubení již stávajících v žalobě definovaných žalobních bodů.

Nad rámec již uvedeného nutno konstatovat, že shora popsané chování senátorky Dernerové a případně dalších osob, zakládá důvody disciplinárního řízení dle ust. § 14, odst. 1 Zák. č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu a případný občanský bojkot pro porušení slibu senátora daného voličům, pokud by pí Dernerová chtěla mandát senátora v budoucnu obhajovat (pokud by jí dříve mandát nezanikl).

...“ konec citátu

Důkaz viz: Příloha 3/11-23

: soudní spis

Závěr k bodu 6.3.: Došlo tak k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí

6.4. Soud se nevypořádal s námitkami žalobce z jeho podání ze dne 13. 9. 2021 (Příloha 3/11-23) a ani neprovedl navržené důkazy k prokázání rozhodných skutečností, aniž by vyložil z jakého důvodu. Soud tak zatížil řízení a napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Žalobce na svém podání ze dne 13. 9. 2021 trvá a činí jej nedílnou součástí této kasační stížnosti.

Závěr k bodu 6.4.: Došlo tak k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

6.5. Typ žaloby musí vycházet ze skutkového stavu a nikoli naopak. V tomto směru vydal Nejvyšší správní soud v minulosti v předmětné věci nepřilíš v praxi použitelné doporučení, že je nutno (či žádoucí) žalovat na nečinnost. Tato cesta se v dané věci projevila býti nepřiléhavou, a tedy nevhodnou.

Jinými slovy, Je tedy nutno nejprve správně posoudit žalobu ze dne 22. 7. 2018, která je určena svými náležitostmi, tj. skutkovými tvrzeními v této žalobě obsaženými a navrženými důkazy a posoudit, ke kterému žalobnímu typu má dotyčná žaloba nejbliže a poté tuto žalobu rozsoudit věcně a místně příslušným soudem. Dost dobře ale nelze postupovat obráceně a tlačit na žalobce, aby uzpůsobil skutkové okolnosti typu žaloby, neboť potom bychom soudili a napravovali fantomovou realitu a nikoli realitu skutečnou. Právní posouzení je na soudu a to i za situace, kdy skutkovému stavu v žalobě může odpovídat více žalobních typů.

Závěr k bodu 6.5.: Došlo tak k nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

7. Na dotyčný případ dopadá i níže uvedená judikatura Ústavního soudu ČR a NSS ČR, kterou Městský soud v Praze napadeným rozsudkem porušil, a to:

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost:

- 7.1. Povinností krajského soudu je vypořádat se se všemi žalobními námitkami, a to bez ohledu na jejich význam pro rozhodovanou věc. Nejvyšší správní soud proto v reakci na shora uvedenou judikaturu Ústavního soudu (nález ÚS sp. zn. IV. ÚS 114/96 (114/1997 Sb. ÚS) ruší rozhodnutí krajských soudů i v situacích, kdy byla opomenuta jen jedna z žalobních námitek mající nadto pro věc toliko marginální význam.
- 7.2. Jestliže krajský soud žalobní námitky nepovažuje za důvodné, nepostačí argumentaci žalobce pouze odmítnout, ale musí krajský soud vždy uvést, v čem konkrétně nesprávnost této argumentace spočívá. Není-li tedy z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci žalobce a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nutné považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 24/2001 (689/2005 Sb. NSS).

Městský soud v Praze ale shora uvedeným způsobem nepostupoval a dopustil se vad namítaných v bodech 6.1., 6.2., 6.3., 6.4., 6.5. této kasační stížnosti.

Žalobce důvody žaloby řádně tvrdil, odůvodnil a doložil.

Důkaz viz: žaloba ze dne 22.7.2018 včetně příloh a dodatků
viz soudní spis čj: 8 A 119/2018 Městského soudu v Praze

Jenže soud v předmětné věci zcela rezignoval na své povinnosti soudu, které mu ukládá mj. ust. čl. 4 a čl. 90 Ústavy ČR a odmítl chránit oprávněná práva žalobce, a to ještě za situace, kdy možnosti žalobce domoci se svých práv jsou vlivem nouzového stavu, výmluv žalovaného a celkového úpadku státní správy v ČR značně ztíženy. Žalobce je ve sporu proti žalovanému slabší stranou, neboť mj. žalovaný má k dispozici státní aparát placený z peněz daňových poplatníků a v zásadě neomezené materiální a lidské kapacity.

Právě v této situaci měl soud:

- uvědomit si svou zodpovědnost a vážnost situace, a byť šlo o tzv. "složitou věc", měl vzhledem ke shora popsané situaci žalobu řádně projednat a vypořádat se s námitkami a navrženými důkazy
- provést navržené důkazy

Namísto toho ale soud :

- soud žalobu zamítl, aniž by provedl žalobou navržené důkazy
- soud žalobu zamítl, aniž by se vypořádal se všemi žalobními námitkami a žalobními návrhy, neboť:
cituji z podání žalobce ze dne 13. 9. 2021 (Příloha 3/11-23), kde žalobce k této problematice uvedl (při ÚJ soudu dne 15. 9. 2021 přednesl):
"... Poskytnutím informací dle zákona č. 106/99 Sb. se totiž rozumí jednak poskytnutí informací v gesci povinného subjektu, který má či je povinen informace mít, včetně poskytnutí informací úplných a pravdivých, což se ale v našem konkrétním případě nestalo, neboť žalovaný Senát Parlamentu ČR k žádosti žalobce HABEAS CORPUS a následně k stížnosti žalobce podané včas dle zákona č. 106/1999 Sb., jednak z části informace vůbec neposkytl (ačkoli je poskytnout měl, neboť byly v jeho gesci), zčásti informace zamlčel a zčásti poskytl informace nepravdivé..." konec citátu

Pokud žalovaný se před soudem hájí tím, že požadované informace prostě nemá, nelze této obraně soudem přisvědčit, neboť přisvědčením této obraně nám soud dává najevo, že toleruje jednoznačnou svévoli a ignorantismus při vypracovávání návrhů zákonů a při jejich následném procházení legislativním procesem. Zde se ukazuje, že stát není schopen věrohodným způsobem obhájit a vysvětlit příslušné legislativní procesy, které mají ale dopady do všech sfér života občanů. Takovýto právní nihilismus nemůže používat právní ochrany a soud jej nemůže tolerovat. Neboť jinak porušoval základní principy demokracie zakotvené v Ústavě ČR (čl. 9 Ústavy ČR). Na předchozí výtky navazuje i porušení transparentnosti legislativního procesu ohledně zákona, jehož se žádost o poskytnutí informace týká, neboť v právním státě je vyloučeno, aby se zákonodárce odmítl zodpovídat voličům – žadatelům o poskytnutí informace, neboť v takovém případě dochází k porušení volebního práva, neboť volič – žadatel o poskytnutí informace zcela ztrácí reálnou možnost kontrolovat, co jeho volení zástupci dělají, jak se chovají a jakým způsobem naplňují svůj slib, kterým jsou voličům zavázáni. Nelze tedy pouze konstatovat, že legislativní proces proběhl formálně správně a na formální správnost se dovolávat, když ve skutečnosti došlo k podvodu na voličích – žadatelích o poskytnutí informace.

Tato souzená věc podstatným způsobem přesahuje vlastní zájmy žalobce – žadatele o poskytnutí informace – voliče.

K tomu blíže viz již zmiňovaná judikatura Ústavního soudu ČR:

Ke spravedlnosti:

Je totiž třeba konstatovat, že při svém posuzování ve věci by měl rozhodovat soud za vědomí opakovaně vyjádřených závěrů Ústavního soudu ČR (např. nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 50/03 či Pl. ÚS 8/06), kdy podle těchto rozhodnutí nelze tolerovat obecným soudům přepjatě formalistický postup v řízení za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zjevné nespravedlnosti. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku Povinnost soudů nalézt právo totiž neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézt i právní principy uznávané demokratickými právními státy.

Soudy totiž musí přednostně vykládat předmětná ustanovení, jak ostatně dovozují popsaná rozhodnutí Ústavního soudu ČR v souladu s účelem zákona, jeho systematickou souvislostí a dalšími principy. Je třeba zároveň připomenout, že se očekává, že soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je nezbytné vždy vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické, ale jak již několikrát uvedl Ústavní soud ČR (např. jeho nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010), nevyvazuje toto však obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě. V rovině jednoduchého práva je nutné za účelem dodržení shora uvedených principů posuzovat individuální okolnosti daného případu též prizmatem kogentního ust. § 2 a násl. o.z.,k které je v rovině jednoduchého – podústavního – práva, odrazem shora vymezeného ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení z hlediska vyvážené ochrany základních práv dotčených osob.

K tomu též viz názor Ústavního soudu ČR, nález ÚS ČR ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. III ÚS 772/13 (jakákoli námitka, jejíž podstatou je porušení základních práv a svobod

rozhodnutím nebo postupem odvolacího soudu, je dovolacím důvodem dle § 241 a odst. 1 o.s.ř.).

III.

Návrh na provedení dokazování

8. Žalobce navrhuje v rámci řízení o kasační stížnosti provést důkazy navržené v textu této kasační stížnosti.

IV.

Závěr

9. Skutečnostmi popsanými v žalobních bodech uvedených v čl. II, této kasační stížnosti soud 1. stupně porušil právo žalobce na spravedlivý proces (čl. 6, odst. 1 EULP, č. 209/1992 Sb.), právo na informace (čl. 17 LPS ČR), právo na uplatňování svých občanských práv a zjednání nápravy (čl. 13 EULP), právo na řádný výkon státní správy, justice a legislativy (viz legislativní újma, kupř. RZS ESD ve věci 25/62 Plaumann, dále Stanovisko ÚS ČR P. ÚS – st. 27/09 a násl.), právo nebýt diskriminován a v konečném důsledku došlo k porušení práva na řádný výkon státní správy a justice (čl. 41, čl. 47 Listiny základních práv EU – Ú.v. EC 303, 14. 12. 2007, str. 1-16) a vším shora uvedeným k porušení čl. 4 Ústavy ČR.

V.

Návrh na vydání rozhodnut ve věci

10. Navrhujeme, aby Nejvyšší správní soud rozhodl takto:

- rozsudek Městského soudu v Praze čj: 8 A 119/2018-204 ze dne 15. 9. 2021 se zrušuje

JUDr. Petr Folprecht
advokát
dle PM
za HABEAS CORPUS